

Veterinární zákrok a náhrada škody

Odborný veterinární úkon, spočívající v ošetření zvířete, je svou povahou shodný s činností lékaře, kdy lékařský zákrok je svou povahou natolik specifickou činností, že jej nelze podřadit pod ustanovení § 420a obč. zák. zakládající objektivní odpovědnost za škodu způsobenou provozní činností, neboť by se ve svém důsledku jednalo o objektivní odpovědnost za výsledek poskytnuté zdravotnické služby, tedy odpovědnost za vyléčení. Totéž pak platí i v případě ošetření zvířete v ambulanci veterinárního lékaře, a to nejen ve vztahu k aplikaci § 420a obč. zák., ale i § 421 obč. zák., neboť odpovědnost za výsledek poskytnutého odborného veterinárního úkonu nemůže být dána pro existenci mnoha faktorů, které průběh léčení ovlivňují.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 25 Cdo 4693/2008, ze dne 19.4.2011)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobkyně A. N., zastoupené JUDr. J. B., advokátem se sídlem v P., proti žalovanému MVDr. J. S., zastoupenému Mgr. K. M., advokátem se sídlem v P., o 43.970,- Kč s příslušenstvím, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 8 pod sp. zn. 12 C 257/2004, o dovolání žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 7. 2008, č. j. 30 Co 188/2008-162, tak, že dovolání se zamítá.

Z odůvodnění :

Obvodní soud pro Prahu 8 rozsudkem ze dne 13. 12. 2007, č. j. 12 C 257/2004-137, zamítl žalobu na zaplacení částky 43.970,- Kč s příslušenstvím, požadované na náhradě škody z důvodu úhynu kocoura při poskytování veterinární péče žalovaným; rozhodl zároveň o náhradě nákladů řízení.

K odvolání žalobkyně Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 22. 7. 2008, č. j. 30 Co 188/2008-162, rozsudek soudu prvního stupně potvrdil a rozhodl o náhradě nákladů odvolacího řízení. Vyšel ze skutkového stavu zjištěného soudem prvního stupně, že dne 15. 1. 2003 navštívila žalobkyně ordinaci žalovaného veterinárního lékaře s nemocným kocourem, který nebyl schopen močit. Žalovaný provedl punkci dutiny břišní a odsátí moči. Jejím rozbohem byl zjištěn metabolický rozvrat organismu zvířete. V průběhu ošetření kocour uhynul. Jako důvod smrti byla konstatována zástava srdce v důsledku ledvinového selhání a rozvrat metabolismu. Požadovaná náhrada škody je představována cenou uhynulého kocoura v částce 40.000,- Kč a náklady žalované na znalecký posudek v částce 3.970,- Kč. Přesná příčina úhynu kocoura nebyla zjištěna, neboť nebylo provedeno anatomicko-patologické vyšetření (pitva). Žalobkyně neprokázala porušení povinnosti žalovaného při ošetřování její kočky a tím předpoklad jeho odpovědnosti za vzniklou škodu podle § 420 obč. zák. a nebylo prokázáno způsobení škody okolnostmi, jež mají původ v povaze použitého přístroje či věci (§ 421a obč. zák.). Žalovaný neodpovídá za škodu na převzaté věci ani podle § 421 obč. zák., neboť živé zvíře je zvláštním druhem věci v právním smyslu a ustanovení zákona o věcech lze na živé tvory použít pouze přiměřeně v rozsahu, ve kterém to neodporuje povaze živého tvora a ustanovením zvláštního zákona na ochranu zvířat proti týrání (zák. č. [246/1992](#) Sb.).

Rozsudek odvolacího soudu napadla žalobkyně dovoláním, neboť jej považuje za zásadně právně významný, jelikož řeší právní otázku v rozporu s hmotným právem. Nesouhlasí s názorem odvolacího soudu, že v posuzovaném případě není dána odpovědnost žalovaného dle § 421 obč. zák. Uvedla, že žalovaný převzal kocoura (z právního hlediska věc) k ošetření a při dvou a půl hodinovém ošetření

kocour uhynul, došlo tedy ke zničení věci. Žalovaný se své odpovědnosti za úhyn kocoura nemůže dle § 421 obč. zák. zprostit, neboť jde o odpovědnost objektivní. Brojí proti závěru odvolacího soudu, že zvíře je svou povahou zvláštní druh věci a že na povahu veterinární služby nelze § 421 obč. zák. použít. S poukazem na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 17. 6. 2004, sp. zn. 25 Cdo 2109/2003, dovozuje, že zvíře je věcí v právním smyslu a odpovědnost za škodu na věci (tedy i na zvířeti) převzaté ke splnění závazku je nutno posuzovat dle § 421 obč. zák. Navrhla, aby dovolací soud zrušil napadený rozsudek a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření uvádí, že rozsudek odvolacího soudu je správný, neboť nelze na živé zvíře nazírat jako na věc v obecném smyslu. Činnost veterinárního lékaře při ošetřování zvířat nemůže být posuzována jako přebrání živého zvířete od majitele za účelem splnění závazku. Činnost žalovaného je upravena veterinárním zákonem (zák. č. [166/1999](#) Sb.), z jehož ust. § 62 plyne povinnost poskytnout odbornou veterinární pomoc a odmítnout ji veterinární lékař může jen z důvodů stanovených v zákoně. Z toho dovozuje, že veterinární péče nemůže být závazkovou činností, která je podrobena režimu objektivní odpovědnosti podle § 421 obč. zák., neboť se jedná o velmi specifickou činnost (podobnou činnosti lékaře).

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) shledal, že dovolání bylo podáno včas, účastníci řízení zastoupenou advokátem; dospěl k závěru, že dovolání je přípustné podle ust. § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. pro zásadní právní význam napadeného rozhodnutí v otázce výkladu § 421 obč. zák. ve vztahu k odpovědnosti veterinárního lékaře za škodu vzniklou úhynem zvířete při poskytnutí ambulantního veterinárního ošetření, jež nebyla dosud v judikatuře Nejvyššího soudu řešena. Vzhledem k tomu, že dovoláním napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 22. 7. 2008, Nejvyšší soud o dovolání rozhodl podle dosavadních předpisů (tj. podle občanského soudního řádu ve znění účinném před 1. 7. 2009 – srov. bod 12. čl. II zákona č. [7/2009](#) Sb.).

Podle § 421 obč. zák. každý, kdo od jiného převzal věc, jež má být předmětem jeho závazku, odpovídá za její poškození, ztrátu nebo zničení, ledaže by ke škodě došlo i jinak.

Jde o objektivní odpovědnost, která se odvíjí od závazkového vztahu mezi účastníky, a vedle okolnosti, jak ke škodě došlo, je především podstatný obsah závazku, na jehož základě byla věc předána. I když zvíře je z právního hlediska považováno za věc, jak zdůrazňuje dovolatelka, tato jeho povaha sama o sobě nevyklučuje aplikaci § 421 obč. zák. a jak Nejvyšší soud již dříve dovodil, i odpovědnost za škodu na zvířeti, které bylo převzato za účelem splnění závazku, může být založena ustanovením § 421 obč. zák. (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 17. 6. 2004, sp. zn. 25 Cdo 2109/2003 nebo rozhodnutí bývalého Nejvyššího soudu SSR z 29. 11. 1985, sp. zn. 1 Cz 83/85). Skutečnost, že předmětem závazku je zvíře, tedy sama o sobě založení odpovědnosti podle § 421 obč. zák. nevyklučuje. Avšak na rozdíl od odpovědnosti chovatele za ztrátu či úhyn zvířete, jež mu bylo svěřeno do péče (např. k ustájení, ošetřování, krmení a tréninku koně, jak tomu bylo právě v případě, na nějž dovolatelka poukazuje), obsahem závazku veterináře v nyní projednávané věci bylo provedení ambulantního ošetření nemocného zvířete.

Z § 62 zák. č. [166/1999](#) Sb., o veterinární péči, ve znění zák. č. [320/2002](#) Sb. (dále jen zákon), vyplývá, že i vztah soukromého veterinárního lékaře a osoby žádající od něho odborný veterinární úkon, je vztahem smluvním, který by obecně mohl spadat pod pojem závazku použitý v § 421 obč. zák. Důvodem, proč tomu tak není, je specifická povaha odborného veterinárního úkonu, který, spočívá-li v ošetření zvířete, je svou povahou shodný s činností lékaře. Lékařský zákrok je svou povahou natolik specifickou činností, že jej nelze podřadit pod ustanovení § 420a obč. zák. zakládající objektivní odpovědnost za škodu způsobenou provozní činností (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 3. 2010, sp. zn. 25 Cdo 4758/2008), neboť by se ve svém důsledku jednalo o objektivní odpovědnost za výsledek poskytnuté zdravotnické služby, tedy odpovědnost za vyléčení. Stejná úvaha platí i v případě ošetření zvířete v ambulanci veterinárního lékaře, a to nejen

ve vztahu k aplikaci § 420a obč. zák., ale i § 421 obč. zák., neboť odpovědnost za výsledek poskytnutého odborného veterinárního úkonu nemůže být dána pro existenci mnoha faktorů, které průběh léčení ovlivňují.

V této souvislosti nelze přehlédnout podobnost povinností veterináře a lékaře poskytnout odbornou pomoc (§ 55 odst. 2 písm. c/ zák. č. [20/1966](#) Sb., o péči o zdraví lidu), když podle § 62 veterinárního zákona je veterinární lékař oprávněn odmítnout poskytnutí první pomoci zvířeti, tj. poskytnout odborný veterinární úkon v situaci, která přímo ohrožuje zvíře na životě, jen z důvodu ohrožení svého zdraví, kterému nelze účinně předcházet nebo bránit. Jestliže tato podmínka není splněna, je veterinární lékař povinen první pomoc zvířeti poskytnout. Stejná povinnost jej stíhá dokonce i v případě, kdy pro nedostatek součinnosti ze strany chovatele od smlouvy o poskytnutí odborného veterinárního úkonu odstoupil, ale jeho péče je nezbytná k tomu, aby nedošlo k utrpení zvířete, poškození jeho zdraví nebo jiné škodě, které touto péčí je možno zabránit (§ 62 odst. 2 věta druhá zákona). I tato podobnost vede nutně k závěru, že by odpovědnost za škodu vzniklou z činnosti humánního a veterinárního lékaře měla být založena shodně, tj. dle § 421a obč. zák., je-li způsobena okolnostmi, které mají původ v povaze přístroje nebo jiné věci, jichž bylo při úkonu použito, nebo § 420 odst. 1 obč. zák., vznikla-li v důsledku porušení právní povinnosti ze strany veterinárního lékaře.

Rozhodnutí odvolacího soudu je tedy z hlediska důvodu uplatněného v dovolání [§ 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř.] správné, a proto dovolací soud dovolání žalobkyně zamítl (§ 243b odst. 2, věta před středníkem, o. s. ř.).

(zdroj: www.nsoud.cz)

© EPRAVO.CZ - Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Insolvenční řízení](#)
- [Exekuce](#)
- [Započtení](#)
- [Reorganizace](#)
- [Soudní poplatky \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Spotřebitel \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správa společné věci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správní řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vylučovací žaloba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Promlčení, insolvence](#)
- [Nepřiměřená délka řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)